TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2024. gada 19. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Kopējā pievienotās vērtības nodokļa sistēma – Direktīva 2006/112/EK – 370. pants – X pielikuma A daļas 2. punkts – Atkāpe – Piemērojamība – Valsts radio un televīzijas organizāciju darbības, ko finansē no obligātās nodevas personām, kuru īpašumā ir iekārtas, kas spēj uztvert radio un televīzijas raidījumus

Lietā C-573/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Østre Landsret* (Autrumu reģiona apelācijas tiesa, Dānija) iesniegusi ar 2022. gada 8. jūlija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 26. augustā, tiesvedībā

A,

B,

Foreningen C

pret

Skatteministeriet,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši D. Gracijs [*D. Gratsias*] un J. Regans [*E. Regan*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2024. gada 14. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– A vārdā – *T. Gønge*, *T. Kári Kristjánsson* un *J. Nymand Hounsgaard*, *advokater*,

– B vārdā – *C. Bachmann* un *P. Hansen*, *advokater*,

* Tiesvedības valoda – dāņu.

– *Foreningen C* vārdā – *C. Holberg*, advokat,

– Dānijas valdības vārdā – *D. Elkan* un *C. Maertens*, pārstāves, kam palīdz *B. Søes Petersen*, *advokat*,

– Francijas valdības vārdā – *R. Bénard*, *A. Daniel* un *O. Duprat-Mazaré*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *J. Jokubauskaitė* un *U. Nielsen*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 12. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "PVN direktīva") 2. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 370. pantu, skatītu kopā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā starp A, B un *Foreningen C*, no vienas puses, un *Skatteministeriet* (Nodokļu ministrija, Dānija), no otras puses, par pirmo minēto lūgumu atmaksāt pievienotās vērtības nodokli (PVN) par nodevu, kas jāmaksā iekārtu, kuras spēj uztvert audiovizuālos raidījumus, īpašniekiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 PVN direktīvas 1. panta 1. punktā noteikts:

"Ar šo direktīvu izveido kopējo [PVN] sistēmu."

4 Šīs direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā noteikts, ka PVN uzliek pakalpojumu sniegšanai, ko par atlīdzību kādas dalībvalsts teritorijā veic nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds.

5 Minētās direktīvas 370. pantā paredzēts:

"Dalībvalstis, kuras 1978. gada 1. janvārī uzlika nodokli X pielikuma A daļā minēt[ajiem] darījumiem, drīkst turpināt uzlikt šiem darījumiem nodokli."

6 Šīs pašas direktīvas 378. panta 1. punktā paredzēts:

"Austrija var turpināt uzlikt nodokli X pielikuma A daļas 2. punktā paredzētajiem darījumiem."

7 PVN direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktā minēta "valsts radio un televīzijas organizāciju darbība, izņemot komerciālas radio un televīzijas organizācijas [kas nav komerciāla rakstura]".

Dānijas tiesības

8 No 1926. gada Dānijā tika iekasēta nodeva par radioaparātu turēšanu, kas paredzēta tādas iestādes finansēšanai, kura šobrīd pazīstama ar nosaukumu "Danmarks Radio (DR)". Kopš 1951. gada, pēc tam, kad *DR* bija sākusi pārraidīt televīzijas raidījumus, šī nodeva attiecās arī uz televizoriem. Saskaņā ar 1959. gada 11. jūnija *lov nr. 215 om radiospredning* (Likums Nr. 215 par apraidi) minētā nodeva tika pārveidota par "audiovizuālo nodevu", kas maksājama, ja īpašumā ir televīzijas vai radio uztvērējs. Pēdējais minētais likums tika atcelts un aizstāts ar 1973. gada 15. jūnija *lov nr. 421 om radio- og fjernsynsvirksomhed* (Likums Nr. 421 par radio un televīzijas apraidi), kurā bija saglabāta audiovizuālā nodeva, kas turpmāk tika saukta par "radio un televīzijas uztvērēju izmantošanas nodeva".

9 Saskaņā ar 1985. gada 19. decembra *lov nr. 589 om ændring af lov om radio - og fjernsynsvirksomhed* (Likums Nr. 589, ar ko groza Likumu par radio un televīzijas apraidi), *DR* rīcībā esošās "ekskluzīvās tiesības" attiecībā uz radio un televīzijas programmu pārraidīšanu plašai sabiedrībai tika pārveidotas vienkārši par "tiesībām". Turklāt atbilstoši 1985. gada 20. decembra *bekendtgørelse nr. 640* (Noteikumi Nr. 640) iepriekšējā punktā minētās nodevas nosaukums tika mainīts uz "radio un televīzijas nodevu (audiovizuālo nodevu)".

10 Ar 1986. gada 4. jūnija *lov nr. 335 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed* (Likums Nr. 335, ar ko groza Likumu par radio un televīzijas apraidi), jaunam sabiedriskās televīzijas kanālam, kura nosaukums ir TV2 un kurš daļēji tiek finansēts no ieņēmumiem no audiovizuālās nodevas, arī tika atļauts televīzijas programmas pārraidīt plašai sabiedrībai.

11 1995. gada 11. janvāra *bekendtgørelse nr. 15* (Noteikumi Nr. 15) precizēts, ka audiovizuālā nodeva jāmaksā neatkarīgi no attiecīgās uztvērējierīces izmantošanas un veida, kādā šie raidījumi tiek uztverti, ja vien šī ierīce spēj reproducēt audiovizuālās programmas.

12 1996. gada 27. decembra *lov nr. 1208 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed* (Likums Nr. 1208 par grozījumiem Likumā par radio un televīzijas apraidi) bija paredzēts, ka ieņēmumi no audiovizuālās nodevas var tikt izmantoti ne tikai *DR* un TV 2 finansēšanai, bet arī "citiem iespējamiem mērķiem, kas saistīti ar mediju darbību".

13 Ar 2006. gada 20. decembra *lov nr. 1569 om ændring af lov om radio - og fjernsynsvirksomhed* (Likums Nr. 1569 par grozījumiem Likumā par radio un televīzijas apraidi) audiovizuālā nodeva tika aizstāta ar "mediju nodevu", kas attiecas uz "ierīcēm, kas spēj uztvert un reproducēt plašākai sabiedrībai pārraidītas programmas vai audiovizuālos pakalpojumus", tostarp radio.

14 Ar 2013. gada 27. maija *lov nr. 513 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed* (Likums Nr. 513, ar ko groza Likumu par televīzijas un radio apraidi) mediju nodeva ir atcelta, ciktāl tā attiecas uz radio. Ar 2014. gada 27. decembra *lov nr. 1517 om ændring af lov om radio og fjernsynsvirksomhed* (Likums Nr. 1517, ar ko groza Likumu par radio un televīzijas apraidi), ir atcelta mediju nodeva komercuzņēmumiem un tā tika saglabāta tikai privātām mājsaimniecībām. Visbeidzot, 2018. gada 18. decembra *lov nr. 1548 om ændring af lov om radio og fjernsynsvirksomhed* (Likums Nr. 1548 par grozījumiem Likumā par radio un televīzijas apraidi) trīs gadu laikā no 2019. līdz 2021. gadam bija paredzēts pakāpeniski atcelt mediju nodevu, tādējādi šī nodeva pilnībā ir atcelta 2022. gada 1. janvārī.

15 1967. gadā Dānijā ieviests PVN, Dānijas PVN tiesiskajā regulējumā paredzēts, ka PVN jāmaksā "radio un televīzijas apraidei". Tādējādi šī sprieduma 8.–14. punktā minētā nodeva bija apliekama ar PVN līdz tās atcelšanai.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

16 Fiziskas personas A un B, kā arī *Foreningen C*, ko veido fizisku personu grupa, kas ceļ kolektīvu prasību, vērsās *Østre Landsret* (Austrumu reģiona apelācijas tiesa, Dānija), kas ir iesniedzējtiesa, ar prasībām pret Nodokļu ministriju, lai panāktu to summu atmaksu, kuras tie bija samaksājuši kā PVN par mediju nodevu par 2007.–2017. gadu. Savu prasību pamatojumam tie būtībā apgalvo, ka Dānija var piemērot PVN direktīvas 370. pantu, lai šai nodevai uzliktu PVN, tad, ja pastāv pakalpojumu sniegšana par atlīdzību šīs direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, un šajā gadījumā šāds pakalpojums nav sniegts.

17 Savukārt Nodokļu ministrija apgalvo, ka PVN direktīvas 370. pants ir speciāla tiesību norma, kas ļauj Dānijas Karalistei saglabāt 1978. gada 1. janvārī spēkā esošo valsts nodokļu režīmu neatkarīgi no PVN vispārējās saskaņotās sistēmas piemērošanas jomas.

18 Iesniedzējtiesa balstās uz principu, ka, ņemot vērā 2016. gada 22. jūnija sprieduma *Český rozhlas* (C-11/15, EU:C:2016:470) atziņas, mediju nodeva nav atlīdzība par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē. Tātad šī tiesa uzskata, ka galvenais tās izskatāmajā lietā izvirzītais juridiskais jautājums ir par to, vai PVN direktīvas 370. pants jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj dalībvalstīm iekasēt PVN par nodevu, kas nav šāda atlīdzība un kuras iekasēšana nav atkarīga tikai no tā, ka īpašumā ir radio vai televīzijas apraides uztveršanas iekārta.

19 Ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, iesniedzējtiesai ir šaubas par PVN direktīvas 370. panta piemērojamību mediju nodevai, ņemot vērā grozījumus valsts tiesiskajā regulējumā attiecībā uz šo nodevu laikposmā, uz kuru attiecas pamatlieta. Pirmkārt, nodeva, kas iekasēta, pamatojoties uz to, ka īpašumā ir radio un televīzijas aparāts, ir aizstāta ar nodevu, kas tiek iekasēta par to, ka īpašumā ir jebkurš aparāts, kas spēj tieši uztvert attēlu programmas un pakalpojumus. Otrkārt, minētais tiesiskais regulējums ir ļāvis nelielu daļu no mediju nodevas ieņēmumiem pēc kompetentā ministra ieskatiem izlietot, pirmkārt, raidorganizāciju, kuras, nebūdamas sabiedriskās raidorganizācijas, veic sabiedrisko pakalpojumu darbību un ir pakļautas tādiem pašiem ierobežojumiem kā sabiedriskās raidorganizācijas, un, otrkārt, *Danske Filminstitut* (Dānijas kino institūts), kas ir publiska iestāde, kuras mērķis ir veicināt mākslu un filmu kultūru Dānijā, kā arī kinematogrāfijas skolu bērniem un jauniešiem, ko pārvalda bezpeļņas fonds, kuru izveidojušas sabiedriskās radio un televīzijas organizācijas sadarbībā ar citiem dalībniekiem.

20 Šajos apstākļos *Østre Landsret* (Austrumu reģiona Apelācijas tiesa, Dānija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [PVN direktīvas] 370. pants, skatot to kopsakarā ar X pielikuma A daļas 2. punktu, jāinterpretē tādējādi, ka attiecīgajām dalībvalstīm ar šīm tiesību normām atļauts uzlikt PVN likumā noteiktai obligātai mediju nodevai, lai finansētu valsts radio un televīzijas organizācijas nekomerciālu darbību, lai gan nav "pakalpojumu sniegšanas par atlīdzību" minētās direktīvas 2. panta 1. punkta izpratnē?

Ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši, Tiesai tiek lūgts atbildēt uz šādiem prejudiciālajiem jautājumiem:

2) Vai [PVN direktīvas] 370. pants, skatot to kopsakarā ar X pielikuma A daļas 2. punktu, jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts iespēja uzlikt PVN likumā noteiktajai obligātajai mediju nodevai, kā norādīts pirmajā jautājumā, var tikt saglabāta, ja pēc 1978. gada 1. janvāra, kad stājās spēkā [Padomes Sestā direktīva 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem (OV 1977, L 145, 1. lpp.)], šī dalībvalsts ir mainījusi nodevu maksāšanas kārtību, nevis iekasējot nodevu par radio un televīzijas iekārtu turēšanu, bet iekasējot nodevu par jebkuras ierīces, kas spēj tieši uztvert audiovizuālās programmas un pakalpojumus, turēšanu, ieskaitot citstarp viedtālruņus un datorus?

3) Vai [PVN direktīvas] 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts iespēja uzlikt PVN likumā noteiktajai obligātajai plašsaziņas līdzekļu nodevai, kā norādīts pirmajā jautājumā, var tikt saglabāta, ja pēc 1978. gada 1. janvāra, kad stājās spēkā [Sestā direktīva 77/388], šī dalībvalsts mainījusi licencēšanas sistēmu tā, ka mazāka daļa no ieņēmumiem no licences maksas pēc kultūras ministra ieskatiem tiek izmantota, lai finansētu, pirmkārt, radio un televīzijas struktūras, kuras saņem valsts subsīdijas, bet pašas nav valsts raidorganizācijas, un, otrkārt, plašsaziņas līdzekļus un filmu organizācijas, kas veicina radio un televīzijas apraidi, bet pašas to neveic?"

Tiesvedība Tiesā

21 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2023. gada 20. janvāra lēmumu tiesvedība šajā lietā tika apturēta līdz 2023. gada 26. oktobra sprieduma lietā *GIS* (C-249/22, EU:C:2023:813) pasludināšanai. Tiesvedība tika atsākta pēc sprieduma šajā lietā pasludināšanas.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

22 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauts, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja PVN sabiedriskās apraides darbībai, kas tika finansēta no likumā noteiktas obligātas nodevas, ko maksāja jebkura persona, kurai pieder iekārtas, kas spēj uztvert apraides programmas, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību, neatkarīgi no tā, vai minētā darbība ietilpst jēdzienā "pakalpojumu sniegšana par atlīdzību" šī 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

23 Jānorāda, ka saskaņā ar PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunktu, kas ietverts šīs direktīvas I sadaļā "Priekšmets un darbības joma", PVN uzliek pakalpojumu sniegšanai, ko par atlīdzību kādā dalībvalsts teritorijā veic nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds.

24 Tātad, ja darbība kvalificēta kā darījums, kas veikts "par atlīdzību" šīs tiesību normas izpratnē, tā šajā ziņā ietilpst PVN direktīvas piemērošanas jomā. Savukārt darbība, kas tādi nav kvalificēta, šīs direktīvas piemērošanas jomā neietilpst (spriedums, 2023. gada 26. oktobris, *GIS*, C-249/22, EU:C:2023:813, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Tomēr PVN direktīvas 370. pantā kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļu dalībvalstīm, kuras 1978. gada 1. janvārī aplika ar nodokli valsts radio un televīzijas organizāciju darbības, kas nav komerciālas darbības, atļauts atkāpties no minētās direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta, dodot tām tiesības turpināt uzlikt nodokli šīm darbībām.

26 Turklāt jānorāda, ka šī atkāpe būtībā ir identiska tai, kas par labu Austrijas Republikai paredzēta PVN direktīvas 378. panta 1. punktā.

27 Šajā ziņā Tiesa būtībā jau nospriedusi 2023. gada 26. oktobra sprieduma *GIS* (C-249/22, EU:C:2023:813) 36., 37., 42. un 51. punktā, ka PVN direktīvas 378. panta 1. punktā Austrijas Republikai atļauts atkāpties tostarp no šīs direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem, saglabājot nodokļu uzlikšanas sistēmu attiecīgajām darbībām, kas jau pastāv, ar nosacījumu, ka šīs aplikšanas ar nodokli kārtība būtībā paliek nemainīga. Tas atspoguļo valstu PVN tiesību aktu saskaņošanas pakāpenisko un vēl joprojām daļējo raksturu. Turklāt tādas tiesību normas kā šis 378. panta 1. punkts būtība ir ieviest izņēmumus no tiesiskā regulējuma, kurā tā ietilpst, piemērošanas jomas. Ar šo tiesību normu atļautā aplikšana ar nodokli nav saskaņota aplikšana ar nodokli, kas ir minētajā direktīvā paredzētās PVN sistēmas neatņemama sastāvdaļa. Gluži pretēji, šajā tiesību normā paredzētā iespēja ļauj minētajai dalībvalstij saglabāt savus tiesību aktus par attiecīgo pakalpojumu aplikšanu ar nodokli, un atšķirības, kas no tiem var izrietēt, starp to un citām dalībvalstīm, nav pretrunā Savienības tiesībām.

28 Pamatojoties it īpaši uz šiem iemesliem, Tiesa 2023. gada 26. oktobra sprieduma *GIS* (C-249/22, EU:C:2023:813) 52. punktā nospriedusi, ka PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 378. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi – tie pieļauj, ka Austrijas Republika uzliek PVN sabiedriskās apraides darbībai, kas tiek finansēta no likumā noteiktas obligātas nodevas, kuru maksā ikviena persona, kas izmanto radiouztvērēja iekārtu ēkā, kura atrodas teritorijā, ko aptver attiecīgās sabiedriskās raidorganizācijas virszemes apraide, neatkarīgi no tā, vai attiecīgā sabiedriskās apraides darbība ietilpst jēdzienā "pakalpojumu sniegšana par atlīdzību" šī 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

29 Ņemot vērā šī sprieduma 26. punktā minēto konstatējumu, analoģiska interpretācija piemērojama attiecībā uz PVN direktīvas 370. pantu.

30 Tādēļ uz pirmo jautājumu jāatbild, ka PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek pieļauts, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja PVN sabiedriskās apraides darbībai, kas tika finansēta no likumā noteiktas obligātas nodevas, kuru maksāja jebkura persona, kurai piederēja iekārtas, kas spēj uztvert apraides programmas, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību, neatkarīgi no tā, vai minētā darbība ietilpst jēdzienā "pakalpojumu sniegšana par atlīdzību" šī 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

Par otro jautājumu

31 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai PVN direktīvas 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tas, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja PVN sabiedriskai apraidei, kas tika finansēta no likumā noteiktas obligātas nodevas, kuru maksāja ikviens radio posteņa vai televizora īpašnieks, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību, ja tiesiskais regulējums par šo nodevu pēc šī datuma grozīts tādējādi, ka minētā nodeva tiek iekasēta, pamatojoties uz to, ka īpašumā ir ierīces, kas spēj uztvert apraides programmas, tostarp viedtālrunis vai dators.

32 Atbilstoši to formulējumam šīs tiesību normas ļauj dalībvalstīm turpināt aplikt ar nodokli "valsts radio un televīzijas organizāciju darbību, izņemot komerciālas radio un televīzijas organizācijas", ja šīs dalībvalstis 1978. gada 1. janvārī tām piemēroja PVN.

33 Tādējādi saskaņā ar minēto tiesību normu formulējumu dalībvalstīm, uz kurām tas attiecas, atļauts vienīgi saglabāt iepriekš minēto darbību aplikšanas ar nodokli sistēmu, kas jau pastāv, nevis ieviest jaunu nodokļu uzlikšanu šīm darbībām, un tas nozīmē, ka nodokļa uzlikšanas minētajām darbībām noteikumi, kas ir spēkā kopš 1978. gada 1. janvāra, būtībā jāatstāj nemainīgi, lai uz šo nodokļa uzlikšanu joprojām attiektos PVN direktīvas 370. pantā paredzētā atkāpe (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 26. oktobris, *GIS*, C-249/22, EU:C:2023:813, 42. un 43. punkts).

34 Taču minētās nodokļa uzlikšanas kārtības grozīšana, kurā tiek ņemti vērā tikai tehnoloģiski jauninājumi, kas notikuši kopš 1978. gada 1. janvāra, bet negroza nodokļa iekasējamības gadījumu, kas paredzēts sabiedriskās apraides darbības finansēšanai, neizslēdz tādas atkāpes no normas kā PVN direktīvas 370. pants piemērošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 26. oktobris, *GIS*, C-249/22, EU:C:2023:813, 45. punkts).

35 Tā tas ir tādu šo noteikumu grozījumu gadījumā kā pamatlietā, kuru rezultātā pienākums maksāt nodevu, kas paredzēta sabiedriskās apraides darbības finansēšanai, tiek saistīts ne tikai ar radio posteni vai televizoru, bet arī ar visām iekārtām, kas spēj uztvert sabiedriskās raidorganizācijas programmas, tostarp viedtālruņus vai datorus. Proti, šādas izmaiņas atspoguļo tehnoloģiju attīstību, kas notikusi kopš attiecīgās atkāpes ieviešanas.

36 Turklāt, kā secinājumu 27.–29. punktā būtībā, šī sprieduma iepriekšējā punktā izklāstītie apsvērumi netiek apšaubīti nedz tādēļ, ka to ierīču kategorijas paplašināšana, kuru turēšana nozīmē pienākumu maksāt nodevu, kas paredzēta sabiedriskās apraides darbību finansēšanai, var nozīmēt vienlaicīgu šai nodevai pakļauto personu loka paplašināšanu, nedz arī tādēļ, ka radio vai televīzijas programmu uztveršana tādām ierīcēm kā viedtālruņi vai datori var tikt kvalificēta par papildu funkciju.

37 Pirmkārt, PVN direktīvas 370. pantā nav prasīts, lai to darījumu skaits vai apjoms, kurus dalībvalsts apliek ar nodokli 1978. gada 1. janvārī, paliktu nemainīgs. Jānorāda, ka, pat negrozot to ierīču raksturu, kuru valdījums saistīts ar pienākumu maksāt nodevu, kas paredzēta sabiedriskās apraides darbību finansēšanai, to personu skaits, kurām bija pienākums maksāt šo nodokli, varēja palielināties atkarībā no tā, cik liels radiouztvērēju un televizoru skaits ir privātpersonu rīcībā sakarā ar šo iekārtu iegādes lielāko pieejamību un iegādes cenu pazemināšanos.

38 Otrkārt, tā kā tādas nodevas, kāda tiek aplūkota pamatlietā, iekasējamības gadījums saistīts nevis ar sabiedriskās apraides pakalpojuma izmantošanu, ko veic personas, uz kurām attiecas šis pienākums, bet tikai ar īpašumtiesībām uz šādu ierīci, kas spēj uztvert raidorganizācijas programmas, nav nozīmes tam, ka dažas no šīm ierīcēm, piemēram, viedtālruņi vai datori, veic arī citas funkcijas, kas attiecīgā gadījumā var tikt uzskatītas par to galvenajām funkcijām.

39 Turklāt šajā ziņā jānorāda, ka radio un televīzijas uztvērēji var tikt izmantoti arī citām funkcijām, nevis sabiedrisko raidorganizāciju programmu uztveršanai, piemēram, radio vai komerctelevīzijas programmu uztveršanai vai disku vai citu digitālo datu nesēju nolasīšanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 22. jūnijs, *Český rozhlas*, C-11/15, EU:C:2016:470, 26. punkts).

40 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, PVN direktīvas 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tas, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja PVN sabiedriskai apraidei, kas tika finansēta no likumā noteiktas obligātas nodevas, kuru maksā ikviens radio posteņa vai televizora īpašnieks, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību, ja tiesiskais regulējums par šo nodevu pēc šī datuma ir grozīts tādējādi, ka minētā nodeva tiek iekasēta, pamatojoties uz to, ka īpašumā ir ierīces, kas spēj uztvert apraides programmas, tostarp viedtālrunis vai dators.

Par trešo jautājumu

41 Vispirms jānorāda, ka, lai gan atbilstoši trešā jautājuma formulējumam tas attiecas uz PVN direktīvas 370. panta piemērojamību, it īpaši tādēļ, ka neliela tādas nodevas daļa kā pamatlietā tiek izmantota, lai finansētu "mediju un kino uzņēmumus, kas veicina radio un televīzijas darbību, bet paši neveic šādu darbību", no iesniedzējtiesas norādēm, kas apkopotas šī sprieduma 19. punktā, izriet, ka šī tiesa it īpaši interesējas par šādiem uzņēmumiem, kas ir valsts iestādes vai ko izveidojušas sabiedriskās raidorganizācijas, vajadzības gadījumā kopā ar citiem dalībniekiem.

42 Tātad jāuzskata, ka ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai PVN direktīvas 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tas, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja PVN sabiedriskās apraides darbībai, kas tiek finansēta no likumā noteiktas obligātās nodevas, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību, ja tiesiskais regulējums par šo nodokli pēc šī datuma grozīts tādējādi, ka neliela daļa no ieņēmumiem, kas gūti no šīs nodevas, tiek piešķirta, pirmkārt, tādu raidorganizāciju finansēšanai, kas, nebūdamas sabiedriskas organizācijas, veic sabiedriskās apraides darbību, un, otrkārt, tādu mediju vai kino uzņēmumu finansēšanai, kas ir publiskas struktūras vai ko izveidojušas sabiedriskās raidorganizācijas un kas piedalās apraides darbībā, bet pašas neveic šādu darbību.

43 Šajā ziņā jāatgādina, kā būtībā izriet no šī sprieduma 32. un 33. punkta, ka PVN direktīvas 370. pantā kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu dalībvalstīm atļauts vienīgi saglabāt valsts radio un televīzijas iestāžu nekomerciālo darbību aplikšanas ar nodokli sistēmu, kas pastāvēja 370. pantā paredzētajā datumā, un tas nozīmē, ka šo darbību aplikšanas ar nodokli noteikumi būtībā jāatstāj nemainīgi.

44 No tā izriet, ka pamatlietā aplūkotajai nodevai saskaņā ar PVN direktīvas 370. pantu pamatlietā aplūkotajā laikposmā varēja piemērot PVN tikai ar nosacījumu, ka tas tiek izmantots šo organizāciju darbības finansēšanai (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 26. oktobris, *GIS*, C-249/22, EU:C:2023:813, 46. un 49. punkts).

45 Tomēr no tā nevar secināt, ka PVN direktīvas 370. pants nepieļauj tādas nodevas kā pamatlietā aplūkotā aplikšanu ar nodokli tikai tāpēc vien, ka ieņēmumi no šīs nodevas netiek pilnībā pārskaitīti valsts raidorganizācijām.

46 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka valsts tiesiskā regulējuma, ar kuru tika ieviesta pamatlietā aplūkotā nodeva, grozījumi pēc 1978. gada 1. janvāra ļāvuši nelielu daļu no ieņēmumiem, kas gūti no šīs nodevas, piešķirt tādu struktūru finansēšanai, kuri nav valsts radio un televīzijas organizācijas. It īpaši šī ieņēmumu daļa piešķirta, pirmkārt, radio un televīzijas organizācijai, kas, lai gan ir privāta struktūra, pilda valsts mediju uzdevumus, ir pakļauta noteiktiem juridiskiem ierobežojumiem, kas līdzīgi publisko radio un televīzijas organizāciju juridiskajiem ierobežojumiem, un galvenokārt tiek finansēta no ienākumiem no šīs nodevas,

otrkārt, organizācijai, kuras uzdevums ir finansiāli atbalstīt kinematogrāfisko darbu, un, treškārt, kinematogrāfijas skolai bērniem un jauniešiem, ko pārvalda fonds, kura dibinātāji ir valsts radio un televīzijas organizācijas.

47 Tas, ka neliela daļa no tādas nodevas, kāda tiek aplūkota pamatlietā, tiek pārskaitīta citām valsts iestādēm vai pašu sabiedrisko raidorganizāciju, vajadzības gadījumā kopā ar citiem dalībniekiem, izveidotām struktūrām, lai finansētu tādas darbības kā kinematogrāfijas producēšana, kas notiek pirms apraides darbības un ir ar to cieši saistītas, neļauj uzskatīt, ka šī nodeva vairs netiek izmantota sabiedrisko raidorganizāciju darbības finansēšanai.

48 Proti, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 37. un 38. punktā, PVN direktīvas 370. pantā kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu nav noteikta attiecīgo publisko organizāciju juridiskā forma un tas arī nav piemērojams vienīgi šo raidorganizāciju apraides darbībām, jo otrajā no šīm tiesību normām lietots nevis "raidorganizācijas" jēdziens, bet gan plašāks jēdziens "organizācija". No tā izriet, ka šīs tiesību normas jāinterpretē tādējādi, ka tām nav pretrunā tas, ka uz cita veida darbībām, tādām kā šī sprieduma iepriekšējā punktā uzskaitītās, attiecas minētajās tiesību normās paredzētā atkāpe, ciktāl šīs darbības ietilpst sabiedriskajām radio un televīzijas organizācijām uzticētajā uzdevumā un ja tās tiek finansētas no tādas obligātās nodevas kā pamatlietā aplūkotā nodeva.

49 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, uz trešo jautājumu jāatbild, ka PVN direktīvas 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā nav tas, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja PVN sabiedriskās apraides darbībai, kas tiek finansēta no likumā noteiktas obligātās nodevas, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību, ja tiesiskais regulējums par šo nodokli pēc šī datuma grozīts tādējādi, ka neliela daļa no ieņēmumiem, kas gūti no šīs nodevas, tiek piešķirta, pirmkārt, tādu raidorganizāciju finansēšanai, kas, nebūdamas sabiedriskas organizācijas, veic sabiedriskās apraides darbību, un, otrkārt, tādu mediju vai kino uzņēmumu finansēšanai, kas ir publiskas struktūras vai ko izveidojušas sabiedriskās raidorganizācijas un kas piedalās apraides darbībā, bet pašas neveic šādu darbību.

Par tiesāšanās izdevumiem

50 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu

jāinterpretē tādējādi, ka

ar tiem tiek pieļauts, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja pievienotās vērtības nodokli sabiedriskās apraides darbībai, kas tika finansēta no likumā noteiktas obligātas nodevas, ko maksāja jebkura persona, kurai pieder iekārtas, kas spēj uztvert apraides programmas, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību neatkarīgi no tā, vai

minētā darbība ietilpst jēdzienā "pakalpojumu sniegšana par atlīdzību" šī 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

2) Direktīvas 2006/112 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu

jāinterpretē tādējādi, ka

tam nav pretrunā tas, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja pievienotās vērtības nodokli sabiedriskai apraidei, kas tika finansēta no likumā noteiktas obligātas nodevas, kuru maksā ikviens radio posteņa vai televizora īpašnieks, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību, ja tiesiskais regulējums par šo nodevu pēc šī datuma ir grozīts tādējādi, ka minētā nodeva tiek iekasēta, pamatojoties uz to, ka īpašumā ir ierīces, kas spēj uztvert apraides programmas, tostarp viedtālrunis vai dators.

3) Direktīvas 2006/112 370. pants kopsakarā ar šīs direktīvas X pielikuma A daļas 2. punktu

jāinterpretē tādējādi, ka

tam pretrunā nav tas, ka dalībvalsts, kura 1978. gada 1. janvārī piemēroja pievienotās vērtības nodokli sabiedriskās apraides darbībai, kas tika finansēta no likumā noteiktas obligātās nodevas, var turpināt aplikt ar nodokli šo darbību, ja tiesiskais regulējums par šo nodokli pēc šī datuma grozīts tādējādi, ka neliela daļa no ieņēmumiem, kas gūti no šīs nodevas, tiek piešķirta, pirmkārt, tādu raidorganizāciju finansēšanai, kas, nebūdamas sabiedriskas organizācijas, veic sabiedriskās apraides darbību, un, otrkārt, tādu mediju vai kino uzņēmumu finansēšanai, kas ir publiskas struktūras vai ko izveidojušas sabiedriskās raidorganizācijas un kas piedalās apraides darbībā, bet pašas neveic šādu darbību.

[Paraksti]